

Mesajul Sfântului Părinte pentru Postul Mare 2018

Papa Francisc: „să ne întrebăm: cum se răcește caritatea în noi? Care sunt semnalele care ne arată că în noi iubirea riscă să se stingă? Ceea ce stinge caritatea este înainte de toate aviditatea de bani, „rădăcina tuturor relelor” (1Tim 6,10)”.

07.02.2018

Iubiți frați și surori,

Încă o dată ne vine în întâmpinare Paștele Domnului! Pentru a ne pregăti pentru el Providența lui Dumnezeu ne oferă în fiecare an Postul Mare, „semn sacramental al convertirii noastre”**[1]**, care anunță și realizează posibilitatea de a ne întoarce la Domnul cu toată inima și cu toată viața.

Și anul acesta, cu mesajul acesta, doresc să ajut toată Biserica să trăiască în acest timp de har cu bucurie și adevăr; și fac asta inspirându-mă dintr-o expresie a lui Isus din Evanghelia lui Matei: „Din cauza înmulțirii fărădelegii, dragostea multora se va răci” (24,12).

Această frază se află în discursul care se referă la sfârșitul timpurilor și care este situat la Ierusalim, pe Muntele Măslinilor, chiar acolo unde va începe pătimirea Domnului. Răspunzând la o întrebare a discipolilor, Isus anunță o mare

suferință și descrie situația în care s-ar putea afla comunitatea credincioșilor: în fața evenimentelor dureroase, unii profeți falși îi vor înșela pe mulți, așa încât vor amenința să stingă în inimi caritatea care este centrul întregii Evanghelii.

Profeții falși

Să ascultăm acest text și să ne întrebăm: ce forme asumă profeții falși?

Ei sunt ca „vrăjitorii de șerpi”, adică profită de emoțiile umane pentru a face sclave persoanele și a le duce acolo unde vor ei. Câți fii ai lui Dumnezeu sunt amăgiți de lingușirile plăcerii de câteva clipe, care este confundată cu fericirea! Câți bărbați și femei trăiesc parcă vrăjiți de iluzia banului, care îi face în realitate sclavi ai profitului sau ai intereselor meschine! Câți trăiesc crezând că sunt suficienți lor înșiși și cad pradă singurătății!

Alți profeți falși sunt acei „șarlatani” care oferă soluții simple și imediate suferințelor, remedii care se dovedesc însă complet ineficiente: câtor tineri le este oferit remediul fals al drogurilor, al relațiilor „folosește și aruncă”, al câștigurilor ușoare dar necinstite! De asemenea, câți sunt încurcați într-o viață complet virtuală, în care raporturile par mai simplu și rapide pentru a se dovedi după aceea în mod dramatic lipsite de sens! Acești escroci, care oferă lucruri fără valoare, iau în schimb ceea ce este mai prețios cum este demnitatea, libertatea și capacitatea de a iubi. Este înșelăciunea vanității, care ne determină să facem figura păunilor... pentru a cădea după aceea în ridicol; și din ridicol nu ne mai întoarcem. Nu este uimitor: din totdeauna diavolul, care este „mincinos și tată al minciunii” (In 8,44), prezintă răul ca bine și falsul ca adevărat, pentru a încurca inima omului. De aceea,

fiecare dintre noi este chemat să discearnă în inima sa și să examineze dacă este amenințat de minciunile acestor profeți falși. Trebuie să învățăm să nu ne oprim la nivelul imediat, superficial, ci să recunoaștem ceea ce lasă înlăuntrul nostru o amprentă bună și mai durabilă, pentru că vine de la Dumnezeu și este valabil cu adevărat pentru binele nostru.

O inimă rece

Dante Alighieri, în descrierea iadului, îl imaginează pe diavol așezat pe un tron de gheață[2]; el locuiește în gerul iubirii sufocate. Așadar să ne întrebăm: cum se răcește caritatea în noi? Care sunt semnalele care ne arată că în noi iubirea riscă să se stingă?

Ceea ce stinge caritatea este înainte de toate aviditatea de bani, „rădăcina tuturor relelor” (1Tim6,10); după ea urmează refuzarea lui Dumnezeu și

prin urmare de a găsi mângâiere în el, preferând dezolarea noastră față de întărirea cuvântului său și a sacramentelor[3]. Toate acestea se transformă în violență care se îndreaptă împotriva celor care sunt considerați o amenințare pentru „certitudinile” noastre: copilul încă nenăscut, bătrânul bolnav, oaspetele în trecere, străinul, dar și aproapele care nu corespunde așteptărilor noastre.

Și creația este martor tăcut al acestei răcirii a carității: pământul este otrăvit de gunoaie aruncate prin neglijență și interes; mările, și ele poluate, trebuie să acopere, din păcate, resturile atâtor naufragii ale migrațiilor forțate; cerurile – care în planul lui Dumnezeu cântă gloria sa – sunt brăzdate de mașini care fac să plouă instrumente de moarte.

Iubirea se răcește și în comunitățile noastre: în exortația apostolică

Evangelii gaudium am încercat să descriu semnele cele mai evidente ale acestei lipse de iubire. Ele sunt: indolența egoistă, pesimismul steril, tentația de a se izola și de a se angaja în războaie fratricide, mentalitatea mondenă care induce să se ocupe numai de ceea ce este aparent, reducând în acest mod ardoarea misionară[4].

Ce este de făcut?

Dacă vedem în interiorul nostru și în jurul nostru semnalele tocmai descrise, iată că Biserica, mama și învățătoarea noastră, împreună cu medicamentul, uneori amar, al adevărului, ne oferă în acest timp al Postului Mare remediul dulce al rugăciunii, al pomenii și al postului.

Dedicând mai mult timp rugăciunii, permitem inimii noastre să descopere minciunile secrete cu care ne înșelăm pe noi înșine[5], pentru a căuta în sfârșit mângâierea în

Dumnezeu. El este Tatăl nostru și vrea pentru noi viața.

Exercitarea pomenii ne eliberează de aviditate și ne ajută să descoperim că celălalt este fratele meu: ceea ce am nu este niciodată numai al meu. Cât aș vrea ca pomana să se transforme pentru toți într-un adevărat stil de viață! Cât aș vrea ca, fiind creștini, să urmăm exemplul apostolilor și să vedem în posibilitatea de a împărtășii cu alții bunurile noastre o mărturie concretă a comuniunii pe care o trăim în Biserică. În această privință îmi însușesc îndemnul sfântului Paul, când îi invita pe corinteni la colecta pentru comunitatea din Ierusalim: „lucrarea aceasta vă este de folos vouă” (2 Cor 8,10). Acest lucru este valabil în mod special în Postul Mare, în timpul căruia multe organisme adună colecte în favoarea Bisericilor și populațiilor aflate în dificultate. Dar cât aș vrea ca și în raporturile

noastre zilnice, în fața oricărui frate care ne cere un ajutor, noi să ne gândim că acolo este un apel al Providenței divine: fiecare pomană este o ocazie pentru a lua parte la Providența lui Dumnezeu față de fiii săi; și dacă el se folosește astăzi de mine pentru a ajuta un frate, cum nu va avea grijă mâine și de necesitățile mele, el care nu se lasă învins în generozitate?[6].

În sfârșit, postul îi ia violenței noastre forța, ne dezarmează și constituie o ocazie importantă de creștere. Pe de o parte, ne permite să experimentăm ceea ce simt aceia cărora le lipsește chiar și strictul necesar și cunosc mușcăturile zilnice ale foamei; pe de altă parte, exprimă condiția spiritului nostru, înfometate de bunătate și însetat de viața lui Dumnezeu. Postul ne trezește, ne face mai atenți față de Dumnezeu și față de aproapele, trezește voința de

a asculta de Dumnezeu care, singur, satură foamea noastră.

Aș vrea ca glasul meu să ajungă dincolo de granițele Bisericii catolice, pentru a ajunge la voi toți, bărbați și femei de bunăvoință, deschiși la ascultarea lui Dumnezeu. Dacă precum noi sunteți chinuiți de răspândirea fărădelegii în lume, dacă vă preocupă gerul care paralizează inimile și acțiunile, dacă vedeți că dispare simțul de umanitate comună, uniți-vă cu noi pentru a-l invoca împreună pe Dumnezeu, pentru a posti împreună și împreună cu noi pentru a dăruia ceea ce puteți ca să-i ajutați pe frați!

Focul Paștelui

Îi invit mai ales pe membrii Bisericii să întreprindă cu zel drumul Postului Mare, sprijiniți de pomană, de post și de rugăciune. Dacă uneori caritatea pare să se stingă în atâtea inimi, ea nu este stinsă în inima lui

Dumnezeu! El ne dăruiește mereu noi ocazii pentru ca să putem reîncepe să iubim.

O ocazie propice va fi și în acest an inițiativa „24 de ore pentru Domnul”, care invită să celebrăm sacramentul Reconcilierii într-un context de adorație euharistică. În 2018 ea se va desfășura vineri 9 și sâmbătă 10 martie, inspirându-se din cuvintele Psalmului 130,4: „La tine este iertarea”. În fiecare dieceză, cel puțin o biserică va rămâne deschisă timp de 24 de ore consecutive, oferind posibilitatea rugăciunii de adorație și a Spovezii sacramentale.

În noaptea de Paște vom retrăi ritul sugestiv al aprinderii lumânării pascale: luată din „focul nou”, lumina încet-încet va alunga întunericul și va umple de strălucire adunarea liturgică. „Lumina lui Cristos care învie glorios să risipească întunericul inimii și al

spiritului”[7], pentru ca toți să putem re trăi experiența discipolilor din Emaus: ascultând cuvântul Domnului și hrănindu-ne cu Pâinea euharistică va permite inimii noastre să ardă din nou de credință, speranță și caritate.

Vă binecuvântează din inimă și mă rog pentru voi. Nu uitați să vă rugați pentru mine.

Din Vatican, 1 noiembrie 2017

Solemnitatea Tuturor Sfinților

Francisc

.....

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu

Note:

[1] Liturghierul Roman, Duminica I din Postul Mare, Rugăciunea zilei.

[2] „Stăpânul groazei ce-i fără de fine / ieșea până-n buric din gheața lui” (Iadul XXXIV, 28-29).

[3] „Este curios, dar de atâtea ori ne este frică de mângâiere, de a fi mângâiați. Mai mult, ne simțim mai siguri în tristețe și în dezolare. Știți de ce? Pentru că în tristețe ne simțim aproape protagoniști. În schimb în mângâiere Duhul Sfânt este protagonistul!” (Angelus, 7 decembrie 2014).

[4] Nr. 76-109.

[5] Cf. Benedict al XVI-lea, Scrisoarea enciclică *Spe salvi*, 33.

[6] Cf. Pius al XII-lea, Scrisoarea enciclică *Fidei donum*, III.

[7] Liturghierul Roman, Vigilia Pascală, Pregătirea lumânării pascale.

© Copyright - Libreria Editrice
Vaticana

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
mensaje-del-papa-francisco-para-la-
cuaresma-2018/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/mensaje-del-papa-francisco-para-la-cuaresma-2018/) (09.08.2025)